
POSZCZĄCY SIĘ (1) *part praes act*

o jasne.

sg m N poszczący się. ◊ [pl G poszczących się. ◊ A m pers poszcząc(e) się.]

Sł stp s.v. pościć, Cn brak, Linde XVI w. s.v. pościć.

Powstrzymujący się od spożywania (pewnych) pokarmów ze względów religijnych: Ieiunus, Połzczący fie/ też który yelzche nic nie yadł/ czczy. *Mącz* 164c.

[Przen: *Który nie jadł, głodny*: mam litość nád tym tłumem [...] á niehcę ich opuścić połzczących fie/ *CzechNT Matth* 16/32.

Szereg: »głodny a poszczący się«: Iefli ie ia/ powieda [*Pan*]/ odeślę ták głodne á połzczące fie/ tedy vítaną na drodze. *WujPosN* 1584 I 220 (*Linde* s.v. pościć).]

Cf **POŚCIĆ SIĘ**

AL